

ПОДРУЖЖЯ СИДОРОВИХ: НАШ ГОЛОВНИЙ СКАРБ – ДІТИ ТА ОНУКИ

Якби за тривалий шлюб видавали нагороду, кременчуцька родина Сидорових з легкістю могла б стати її володарями. А все тому, що ця сімейна пара йде по життю пліч-о-пліч протягом 50 років. За час, проведений разом, у їхньому житті були як радісні моменти, так і трохи сумні. Але вони ніколи не опускали руки та вирішували будь-які питання спільно. За пів століття виростили доньку і сина. Нині їх радують троє онуків

А почалася історія кохання Олександра Павловича та Наталії Іванівни цілком повсякденно, на робочому місці

Якби треба було скласти родове дерево, його коріння починалося б тут, на Кременчучині. Саме тут жили батьки наших ювілярів.

Жили і працювали. Наталії – у колгоспі та на воєнному складі, Олександра – на вагону-будівному заводі.

Люди вони працюючі були і своїм дітям цю якість привили. Тому малими і Олександр, і Наталія встигали як погуляти, пограти і у річці покупатися, так і по господарству допомогти.

Навчалися наші герої у місцевій школі. Наталя дуже любила математику, і цю любов пронесла через усе життя, навіть улюбленці онуці допомагала розібратися з прикладами та задачками.

А ось до креслення у школі душа не лежала. Наталя навіть казала, що ніколи не буде працювати з кресленнями. Але у долі свої плани, і після закінчення машинобудівного технікуму прийшла жінка інженером-технологом з обробки металу тиском до ковальського цеху на вагонний завод. Ось тут змушена була змінити свою нелюбов на професійну симпатію і цікавість до всього нового. До речі, на підприємстві Наталія Іванівна відпрацювала 43 роки!

Олександр Павлович після школи також прийшов працювати на вагонзавод, спочатку токарем, а після служби в армії повернувся і пішов угору кар'єрними сходами.

Історія знайомства

Саме тут, на вагону-будівному, і познайомилося майбутнє подружжя.

Це був вересень 1972 року.

– Перший раз ми побачилися на роботі, на зборах активу молоді. Я був від свого цеху, Наташа – від свого. Щось там обговорювали, щось планували. Але, побачивши цю красавицю дівчину, я вже не думав про жодні справи. У голові була одна думка – як її на побачення запросити, – розповідає голова сім'ї.

Юна Наталя була справжньою красунею: густе волосся, чудова посмішка і дуже доброзичлива – на неї багато хто звертав увагу, але своє серце дівчина віддала саме Олександру.

– Він запросив мене на побачення, а на вулиці – проливний дощ. Як зараз пам'ятаю, що перший місяць осені був дуже мокрий і якийсь сірий. Було холодно і я вже ходила у

пальто, тому ніяк не могла вирішити: йти чи не йти на побачення. Але все ж таки пішла... – згадує жінка.

Кажуть, що дощ у дорогу – на щастя. Ось так після першого побачення під дощем Олександр Павлович і Наталія Іванівна пішли разом по життю.

Спочатку просто гуляли, у кіно ходили, на танці, а потім вирішили, що треба жити разом. Бо вже не хотіли розлучитися ні на хвилину, мріяли про спільне майбутнє. Це був липень 1973 року.

Весілля було великим. Гуляли на два доми: у батьків нареченого і нареченої окремо. Було понад 200 гостей. Усі бажали щастя на багато років, дітей і онуків, і обов'язково дожити разом у коханні та злагоді до золотого весілля.

Усі накази подружжя Сидорових виконало!

Щастя – в дітях

Спільне життя почалося в батьківському домі. Молодята оселилися у батьків Наталії Іванівни.

Теща одразу сказала зятю, щоб хазяйнував і був надійною опорою для своєї сім'ї. Тесть також підтримував і допомагав і словом, і ділом.

Час минав, побут налагоджувався. Через рік, у 1974-му, сім'я поповнилася – народилася донечка.

– Я був найщасливішим чоловіком на той момент. Дуже мріяв про дівчинку, і мрія здійснилася! Моя мама назвала нашу донечку Мариною. Через вісім років, у 1982-му, народився син Максим, і я знову відчув те

неймовірне щастя, яке буває у ту мить, коли тобі кажуть, що ти став батьком, – каже Олександр Павлович.

Діти росли, тішили батьків своїми досягненнями.

Марина закінчила школу і пішла у педагогічний інститут іноземних мов. Максим вчився на автомеханіка.

У грудні 2003 року у дім Сидорових знов завітало щастя. Донька подарувала батькам першого онука – Михайла.

– Протягом перших трьох місяців ми не могли намілуватися крихіткою. Після роботи їхали до Марини, щоб потримати на ручках нашого онука. Допомагали, звісно ж, усім, чим могли. Зараз у нас троє онуків: 20-річний Мишко, 12-річна Лізонька та дворічний Денис. Вони – наша радість і втіха, – кажуть ювіляри.

Онуки люблять бабусю з дідусем не менше, ніж ті їх. Ліза навіть каже, що бабуся – то її найкраща подруга: й уроки допоможе вивчити, й усі секрети вислухає та пораду дасть.

Життя – в роботі

Все життя подружжя Сидорових працювало. Вони намагалися жити так, щоб у їхніх дітей та онуків було все необхідне. Свій город і сад мали – щоб фрукти та овочі найсвіжіші на столі. Протягом десяти років пасікою займалися – щоб корисний натуральний мед був. І весь цей час на вагонному заводі працювали.

Олександр Павлович прийшов токарем і швидко став спочатку очільником бюро, а потім і комерційним директором.

– І тут почалося! Час був непростий, довелося помотатися по всій Україні, щоб налагодити роботу підприємства, щоб замовлення були і люди могли заробити. Якість у 90-х роках ми підписали договір з китайцями, але розрахуватися грошима вони не могли і

надали бартер. Так працівники заводу отримували зарплату меблями, одягом, магнітофонами, комп'ютерами. Було й таке, що корів привозили, рубали прямо у цеху і людям роздавали м'ясо. Пшеницю, борошно, олію возив та давав людям, щоб могли пережити ті важкі роки. Але все минуло, і вагону-будівний почав працювати і розкручуватися. Не встигли пожити, як знов у 2014 році почалися проблеми, а у 2022 прийшла біда – почалася велика війна... – каже чоловік.

Зараз підприємство переживає дуже важкі часи: замовлень немає, працівників скорочують, і за все це дуже болить душа у Олександра Павловича.

Щоб відволіктися, він займається садом, городом, виноградником і, звісно ж, знаходить втіху в онуках. Дружина завжди поруч. Вони разом усі справи роблять, з усіма труднощами справляються.

«Золоте весілля»

22 липня вся родина Сидорових зібралася за сімейним столом, щоб відсвяткувати «золоте весілля». Прийшли діти, онуки, свати. Ювіляри згадували свою молодість, спільні роки. Розповідали, як працювали, дітей ростили, як із друзями зустрічалися і у відпустки їздили на березі моря відпочивати. А ще ділилися секретом сімейного щастя.

– Воно у взаєморозумінні, взаємодотримці, повазі один до одного, і в наших дітях і онуках – вони наш найголовніший, найцінніший скарб, – каже Наталія Іванівна.

Чоловік її підтримує і додає, що їм ніколи було сваритися. Весь час працювали, дітей ростили, вчили, робили їх життя яскравим, комфортним. А зараз онукам радіють, намагаються допомогти і на своєму прикладі доводять, що головна цінність людини – то її родина.

Мирослава УКРАЇНЬКА

РЕКЛАМА. ОРИГІНАЛ-МАКЕТ ЗАМОВНИКА

ПОВІДОМЛЕННЯ ПРО НАМІРИ ОТРИМАТИ ДОЗВІЛ НА ВИКИДИ ЗАБРУДНЮЮЧИХ РЕЧОВИН В АТМОСФЕРНЕ ПОВІТРЯ СТАЦІОНАРНИМИ ДЖЕРЕЛАМИ

ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ «ІНЧЕР» (скорочено ТОВ «ІНЧЕР») має намір отримати дозвіл на викиди забруднюючих речовин в атмосферне повітря стаціонарними джерелами для об'єкту: автозаправна станція №4.

Ідентифікаційний код юридичної особи в ЄДРПОУ: 42556531.

Юридична адреса підприємства: 39600, Полтавська обл., м. Кременчук, вул. Халаменюка, буд. 8, офіс 526, тел. +380671432383, ел.пошта: incher425@gmail.com.

Місцезнаходження об'єкта: 39600, Полтавська обл., м.Кременчук, вулиця Пугачова Вадима, 4А.

Мета отримання дозволу на викиди: отримання дозволу на викиди для існуючого об'єкту.

Відповідно до пункту 3 статті 17 Закону України «Про оцінку впливу на довкілля» висновки державної екологічної експертизи, одержані до введення в дію цього Закону, зберігають чинність та мають статус висновку з оцінки впливу на довкілля. На АЗС №4 було отримано Висновок державної екологічної експертизи №16/26.10.2017-118 від 04.12.2017р.

Основною сферою діяльності підприємства є роздрібна торгівля паливом. Назва виду економічної діяльності об'єкта за КВЕД: 47.30 Роздрібна торгівля паливом (основний).

Основними виробничими процесами на об'єкті, що супроводжуються виділенням забруднюючих речовин є приймання, зберігання та відпуск відпуску бензину, дизельного пального та скрапленого вуглеводневого газу, періодична робота бензогенератора. На майданчику об'єкту розміщуються 18 стаціонарних джерел викиду.

Річна кількість викидів забруднюючих речовин становить 1,3124 т, у тому числі парникові гази: вуглеводні насичені С12-С19 (розчинник РПК-26511 та ін.) у перерахунку на сумарний органічний вуглець – 0,0169 т/рік, бензин (нафтовий, малосірчистий, в перерахунку на вуглець) – 0,8664 т/рік, бутан – 0,1714 т/рік, пропан – 0,11428 т/рік, речовини у вигляді

суспендованих твердих частинок недиференційованих за складом - 0,000004 т/рік, оксиди азоту (оксид та діоксид азоту) у перерахунку на діоксид азоту - 0,0019 т/рік, діоксид сірки (діоксид та триоксид) у перерахунку на діоксид сірки - 0,000009 т/рік, оксид вуглецю – 0,00008 т/рік, суміш насичених вуглеводнів С2-С8 і суміш насичених і ненасичених вуглеводнів С1-С4 – 0,0001 т/рік, вуглецю діоксид – 0,1413 т/рік, азоту (1) оксид (N2O) - 0,000005 т/рік, метан – 0,000006 т/рік. Викиди забруднюючих речовин знаходяться в межах гранично-допустимих норм.

За ступенем впливу на забруднення атмосферного повітря об'єкт належить до 3 групи - об'єкти, які не входять до першої і другої груп.

На об'єкті підприємства не планується впровадження заходів щодо скорочення викидів забруднюючих речовин в атмосферне повітря, тому що на даний час немає перевищень встановлених нормативів граничнодопустимих викидів забруднюючих речовин.

Пропозиції щодо дозволених обсягів викидів відповідають чинному законодавству.

Звернення громадських організацій та окремих громадян приймаються впродовж 30 календарних днів від дати публікації інформації Полтавською обласною військовою державною адміністрацією за адресою: 36014, Полтавська обл., м. Полтава, вул. Соборності, 45, тел. (0532) 56-17-18.